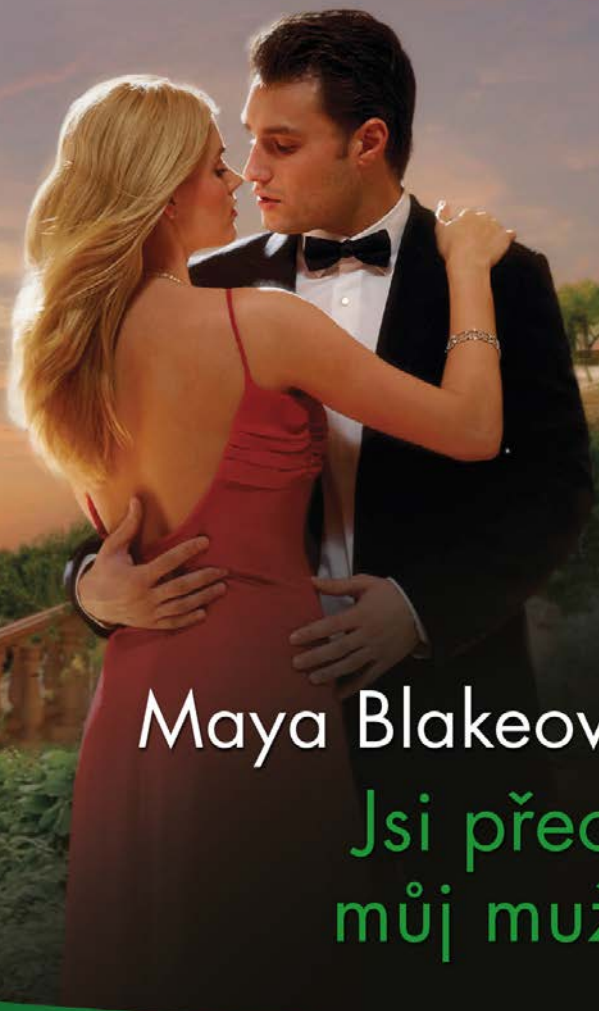

SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová

Jsi přece
můj muž!

MAYA BLAKEOVÁ

JSI PŘECE MŮJ MUŽ!

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

„My to zvládneme...“

Tahle větička, kterou pronáší hrdina jednoho z šesti příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst v knihách z edice Sladký život a Sladký život Duo, jako by k nim všem vytvářela jedno společné motto. Hrdinové, ať už jsou privilegovaní – miliardáři či královští princí –, nebo naopak životní outsideři, v jednom okamžiku jako by zabloudí. Sejdou z cesty, protože po svém boku nemají nikoho, kdo by jim pomohl ubírat se správným směrem. Ve většině příběhů jsou těmi, již zradí hlavní hrdiny, opustí je, neudělají pro ně to, co by udělat měli, jejich rodiče. Buď o své děti zájem ztratí – sobecky se starají jenom sami o sebe –, nebo tento zájem ani nikdy neměli. V některých příbězích to jsou prarodiče, sourozenci...

Společným motivem všech příběhů je i to, že záchranou se pro ně stanou „druhé poloviny jejich duší“ – partneři, které naleznou a kteří jim do života vnesou štěstí. A oni ho zase vnesou do života jim.

Jak říká jedna z postav jednoho z příběhů: „Když jsme spolu, nejde o dokonalost. Být šťastní je mnohem lepší cíl.“

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

JSI PŘECE MŮJ MUŽ!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Greek's Forgotten Marriage

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Anna Mašková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Maya Blake

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-705-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-706-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-707-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kostelík na vrcholu kopce vypadal tak kouzelně, že se to snad ani nedalo popsat slovy.

Řecký ostrov Efemia v zapomenutém koutě Egejského moře byl přesně tím místem, ze kterého byli všichni turisté doslova nadšení. A právě tento kostelík si často fotografovali odshora dolů, zatímco uvnitř stařenky svíraly nábožně růžence a šeptaly vroucí modlitby.

Imogen Callahanové to připadalo jako poslední místo na celém světě, kde by mohla doufat v ukončení svého zoufalého hledání. Několik vteřin ohromně pozorovala oslnivě bílou stavbu s modrou kupolí a nerovnoměrně rozmístěnými okny na pozadí azurově modrého třpytivého Egejského moře. Stále však nebyla schopná pochopit, k čemu mělo za chvíli dojít mezi jeho posvátnými zdmi. Pokud ovšem byla zpráva od jejího soukromého detektiva pravdivá.

Připadalo jí, že se její manžel musel zbláznit. Nebo to byla jen další z jeho nesčetných spletitých psychologických her, ve kterých tak vynikal a o kterých neměla většina jeho spoluhráčů ani potuchy, dokud už nebylo příliš pozdě a on neopouštěl jeviště jako vítěz?

Imogen pevně sevřela rty, když zaslechla, jak v kapli začali zpívat poslední sloku řecké hymny. Když šla nahoru po posledních pár schodech, natáhla se a pevně sevřela chladnou kovovou rukojeť. Kéž by se jí tolik netřáslы ruce...

Ale ať už právě její muž režíroval jakoukoliv hru, bylo načase, aby skončila. Než se z toho zblázní. Strávila už příliš mnoho nocí převalováním a přemýšlením o tom, co jí tolik ničilo.

Co ničilo její život.

Teď už tomu ale konečně učiní přítrž.

Zhluboka se nadechla a prudce otevřela těžké dveře. Staré panty zaskřípaly v tichu tak hlasitě, až sebou polekaně trhla.

Sluneční světlo pronikalo vitrážovými okny a živými barvami ozařovalo malé shromáždění uvnitř. Pouze ženich a nevěsta před oltářem byli zahaleni do tlumeného šera. Přesto si nemohla nevšimnout vysoké postavy, širokých ramen, ostrých rysů a pronikavého pohledu, jehož laserově ostrou a velitelskou energii pocítila hned, jakmile se ženich otočil jejím směrem.

Což u něj ostatně mohla čekat... *Pokud to tedy byl opravdu on...*

A o tom se právě potřebovala ujistit... Musela mít absolutní jistotu.

Nezbylo jí tedy nic jiného než vstoupit přímo do kostela. Hlasitě si odkašlala a upřeně pohlédla na faráře, který stál ve světle slunečních paprsků na schůdku přímo nad ženichem a nevěstou.

„Nejsem si jistá, o co přesně tady jde. Ale tahle fraška musí skončit. A to okamžitě,“ oznámila Imogen rozhodným tónem.

Absolutní ticho, které bylo hned vzápětí nahrazeno vzrušeným šepotem, provázeným šokovanými pohledy, jí připomnělo časté scény z telenovel, které tak ráda sledovala její zesnulá babička.

Ve chvíli, kdy se ohromené výrazy svatebních hostů začaly měnit v nepřátelské, se Imogen vydala přímo k oltáři. Její předchozí slova i hlasité klapání podpatků upoutaly každý pohled.

Čím více se blížila k faráři, tím patrnější byl jeho nesouhlasný pohled.

Imogen mu to ani moc nezazlívala, protože velmi dobře věděla, jak vypadá.

Dlouhé tmavé vlasy měla vyfoukané do extravagantního účesu, ke kterému se nechala přemluvit svojí stylistkou, a mejkap, mnohem výraznější než obvykle, dramaticky podtrhoval její rysy. Třpytivé flitry na smaragdově zbarvených šatech, těsně obepínajících její postavu, a jehlové lodičky s červenou podrážkou vypadaly v tomto malém a posvátném prostoru vyloženě nemístně.

Odmítla se však nechat za svůj vzhled dohnat k pocitu studu.

Když obdržela zprávu od soukromého detektiva, byla totiž zrovna v soukromém nočním klubu v Aténách.

Což byla opravdu velká náhoda, protože v posledních deseti měsících chodila mezi lidi jen málokdy. A musela přiznat, že ji v té chvíli, kdy se dozvěděla tu šokující zprávu, ani nenapadlo, aby zašla nejdříve domů a převlékla se. Všechno ji hnalo k tomu, aby sem co nejdříve přispěchala a *zjistila, o co přesně jde*.

Když ale cítila, jak ji celé shromáždění odsuzuje svými kritickými pohledy, chtělo se jí vyhrknout, že

se tak obvykle neobléká. Že tak nápadné minišaty opravdu skoro nikdy nenosí. Že na sobě většinou mívá pracovní kostýmky nebo decentní společenské šaty. Nikomu však vlastně toto vysvětlení nedlužila. A už vůbec ne od doby, kdy se konečně vymanila z vlivu svého otce.

Farář obešel snoubence, přistoupil k Imogen a něco jí rychle a naléhavě říkal.

Zavrtěla hlavou. „Bohužel řecky nerozumím. Ale upřímně doufám, že rozumíte anglicky, protože, jak jsem již řekla, musíte okamžitě přerušit svatební obřad, než se dopustíte velmi vážné chyby.“

„A jakou přesně chybu máte na mysli?“

Když Imogen uslyšela chladný dotaz budoucího ženicha, celá ztuhla.

Protože... ach, *milý bože*.

Ten hlas!

Hluboký. Chraplavý. Velitelský. *Hypnotizující*.

Hlas, který uměl všechny svoje podřízené, včetně členů vedení, přimět k vystrašenému ústupu. Hlas, který vyslal dokonce i jejího vlastního otce do sestupné spirály, jejímž následkem bylo, že nabídl Imogen jako oběť.

Střídavě tehdy vzlykala a zuřila, ale jak její otec, tak i její budoucí manžel odmítali naslouchat zdravému rozumu. Především její manžel s nezájmem ignoroval každou její prosbu, aby přehodnotil cenu, již požadoval od její rodiny.

Právě proto jí poté, co se její manžel stal nezájímavým, dost udivilo, že jí v bezesných nocích napadaly smutné myšlenky na to, že už nikdy neuslyší jeho hlas, když se jí naopak mělo ulevit, že je konečně svobodná.

Ale když teď slyšela jeho hlas, bylo jí rázem jasné, že člověk, jako je on, jen tak nezmizí. Že pro úplný pocit svobody bude muset podniknout určité kroky.

A to byl pro ni zřejmě podvědomě i důvod, proč se nikdy nevzdala pokusů ho najít.

A teď ho našla...

„Na něco jsem se vás ptal. Když už jste nás takto bezohledně vyrušila na naší svatbě, měla byste mít alespoň tolik slušnosti a odpovědět mi.“

Na naší svatbě...

Asi se vážně zbláznil! Protože tohle bylo čiré šílenství. Byla to arogance toho nejvyššího stupně, a to dokonce i nad rámec toho, čeho byl podle jejího očekávání schopen. A že jí toho během jejich krátkého manželství demonstroval opravdu hodně.

Než tedy zmizel z povrchu zemského.

Imogen se ostře nadechla.

Po nesčetných předchozích mylných informacích ohledně místa jeho pobytu nebyla dosud v hloubi duše schopna uvěřit, že muž, kterého tak dlouho hledala, byl celou dobu přímo tady v Řecku. V této skromné vesničce na zapadlém ostrůvku, kde se téměř nedalo připojit k internetu a kde byl podle jejího detektiva luxusem už i rozvod vody v domech.

Na co si to sakra hrál?

Tiše zašeptaná otázka v řečtině přiměla Imogen obrátit pozornost k ženě po jeho boku, k jeho nevěstě, kterou po celou dobu ochranně objímal.

Imogeninou hlavou prolétlo několik nemilosrdných myšlenek.

Byla to snad nějaká čarodějnice? Nebo, vezme-li v úvahu, že byli v samotném rodišti řecké

mytologie, jedna z mořských Sirén? Protože jinak nic z toho nedávalo smysl.

Přistoupila o krok blíž, aby se na ženu lépe podívala, ale vzápětí ztuhla, protože ženich vykročil vpřed, aby jí zablokoval cestu a ochránil tak svou snoubenku.

„Nedělej, že nevíš, proč jsem přerušila svatbu! Bože, snad mi teď nechceš tvrdit, že jde o omyl? Nebo že máš dvojče?“

V očích se mu mihl stín nejistoty, ale pak pevně sevřel čelist. „Ne, dvojče nemám,“ odpověděl.

„Takže už můžeme tu podivnou frašku konečně ukončit?“

„Ujišťuji vás, že tím jediným, co je na tom všem podivného, je vaše nevyžádaná přítomnost, slečno...?“

Imogen si ho sebejistě změřila pohledem. „To jako vážně? Musím bohužel zdůraznit, že pokud je tohle všechno nějaký vtíp, tak tě ujišťuji, že to není ani v nejmenším směšné.“

„A já zase ujišťuji vás, že jediný člověk, na kterého je teď dost směšná podívaná, jste vy, slečno...?“ Druhý dotaz na její jméno byl už ostřejší a panovačnější. Tón, který tak dobře znala, se rozléhal v kostele jako zvon. Davem proběhlo další tiché mumlání, jako by svatebčany něco překvapilo. Jako by jim byl cizí tento velitelský a panovačný tón, který byl jí, Imogen, naopak až příliš dobře známý.

Známý.

Cizí.

Imogen se zatajil dech. *Tak známý nebo cizí?*

Panebože...

Je to možné? Je vůbec možné, aby se tak mocný a schopný muž zbláznil? Ne, to bylo prostě něco nemyslitelného!

Ale také by to na druhou stranu vysvětlovalo to, že zmizel. Onu dlouhou dobu jeho nepřítomnosti. A hlavně by to vysvětlovalo i to, proč by muž jako on odešel od své milované firmy.

Během doby, kdy byl nezvěstný, se každé ráno probouzela a přemýšlela, na co si to hraje.

A hlavně kde...

Nejvíce ze všeho se ale bála možnosti, že si svoje zmizení důkladně naplánoval. Že zmizel z povrchu zemského *úmyslně*.

Ale ne. Když se to vezme kolem a kolem, tak to není ani v nejmenším pravděpodobné.

Udělal tedy ještě jeden poslední krok směrem k němu a pevně se mu zadívala do očí.

„Jmenuji se Imogen Callahanová Diamandisová. A tvoje jméno je Zephyr Diamandis. A pro případ, že bys měl dál v úmyslu pokračovat v této záhadné hře, tak...“ demonstrativně zvedla levou ruku, na kterou jí v jejich svatební den navlékl obrovský diamant. „A kdyby ti náhodou ještě nedošlo, tak ti ušetřím přemýšlení – jsem tvoje zákonná manželka!“

Zephyr Diamandis.

To jméno bylo typicky řecké, ačkoliv někdo by o něm možná prohlásil, že zní až moc arogantně a snobsky. Bylo pravým opakem obyčejného Yiannise, jména, které si vybral, když se před deseti měsíci probral v neznámém místě u neznámých lidí.

Šokovaně a nehybně stál, zatímco jeho mozek zběsile analyzoval její slova. Už dříve se pokoušel podobným způsobem analyzovat myšlenky, které se mu občas chaoticky míhaly v hlavě, ale vždy to předčasně ukončilo tupé a bolestivé pulzování v jeho

spáncích. Jako by ho nabádalo, aby toho nechal. Aby zapomněl a smířil se s novým životem.

Zephyr Diamandis.

Znělo mu to úplně stejně cize jako Yiannis.

Yiannis Bez Příjmení.

Tak ho během těch několika měsíců, kdy žil v Petrosově malé rodině, občas se smíchem oslovovala *yiayia*, babička jeho budoucí nevěsty.

Ale i když mu jméno Yiannis nesesedlo tak, jak by si přál, smířil se s ním. Protože kromě potrhaných šatů, ve kterých ho našli, neměl nic jiného, co by bylo jen jeho. Jen šaty, nové jméno a skutečnost, že mluvil řecky a musel být tudíž Řek.

Jeho život se však od těch prvních dnů postupně dost zlepšil. Přinejmenším se nyní mohl pochlubit několika přáteli, srdečnými sousedy a dokonce i dobrou prací. Pomáhal Petrosovi s jeho deseti rybářskými čluny. Celkově byl se svým nynějším životem natolik spokojený, že nakonec podlehl Petrosovým jemným, ale zároveň důrazným pobídkám, aby se oženil s jeho dcerou.

Ano, dalo by se říci, že byl dost spokojený na to, aby odložil pátrání po své minulosti na neurčito.

„Yiannisí?“

Pohlédl na ženu vedle sebe a překvapilo ho, že na ni na chvíli úplně zapomněl. A to kvůli této spoře oděné, nebojácné a ohromující... *krásce*, která prohlásila, že je jeho manželkou.

V jejích zářivě modrozelených očích byl vzdor a nedůvěra. A její plné rty byly těmi nejsmyslnějšími ústy, jaké kdy viděl. Najednou zatoužil zabořit prsty do jejích lesklých, tmavě kaštanových vlasů –

Zarazil se... *to snad ne!* Vážně teď přemýšlel

o hříšně nádherných rtech této cizí ženy, zatímco stál u oltáře s jinou?

Malá ruka se dotkla jeho hrudi, a to ho přinutilo, aby se na chvíli plně soustředil na Theu, svou nevěstu.

Tvářila se zmateně, což zcela vystihovalo i jeho vlastní pocity.

„Nejmenuje se Yiannis,“ řekla ta druhá žena – jeho manželka.

Všiml si, že se jí na tváři mihl výraz žárlivosti, a to v něm vyvolalo zvláště jiskřící pocity.

Bylo možné, aby byl... rád, že tato žena žárlí na Theu?

„Takže já jsem tvůj manžel?“ Jakmile tu otázku vyslovil, krev v žilách mu začala proudit mnohem rychleji.

„Ano,“ odpověděla ta žena... Imogen... V hlase měla něco, co nedokázal moc dobře rozeznat. Jako by se uvnitř chvěla.

Chvíli ji mlčky pozoroval. „Tak to dokaž,“ řekl nakonec.

Pohlédla na něj doširoka otevřenýma očima. Projel jím zvláštní pocit. Jako by se uvnitř jeho těla rozlila krátká žhavá vlna. Měla neuvěřitelně okouzlující oči, v nichž se odrážely úlomky různobarevného světla proudícího dovnitř vitrážovými okny. Z nějakého absurdního důvodu k ní zatoužil přistoupit blíž a detailně prozkoumat tajemnou hloubku jejích akvamarínově zbarvených očí.

„Co prosím?“ zeptala se nechápavě.

Přinutil se pokračovat v diskusi o tomto zcela racionálním požadavku. „Požádal jsem tě, abys dokázala, že nejde o nějaký hloupý žert. Ostrov často

navštěvují turisté, kteří často vyhledávají dost nevhodné možnosti, jak se pobavit. Dokaž, že tu nejsi kvůli nějaké sázce nebo tak něco.“

Chvíli si ho nevěřičně prohlížela. „To má být nějaký špatný vtip?“

Všiml si, že mluví anglicky, jako by byla Američanka nebo Kanadanka – ačkoliv neměl ani tušení, jak to poznal. Ani o tom nechtěl nijak do hloubky přemýšlet, protože byl zaskočen tím, jak velmi se mu to líbilo. A jak moc k ní chtěl přistoupit blíž a přitisknout palec na její svůdný spodní, našpulený ret.

„Snad jsi nečekala, že ti jen tak uvěřím každé slovo?“ řekl, když Petros, muž, který by už byl teď za normálních okolností jeho tchánem, vstal ze svého sedadla a přikročil k nim blíž.

Žena na něj zmateně pohlédla. „Já nevím, jak...“ Pak zavrtěla hlavou. „Tohle vážně není žert. Nezbyvá ti než mi věřit.“

Zvedl obočí a až příliš fascinovaně sledoval, jak vytahuje telefon z nepatrné kabelky, jejíž popruh měla přehozený křížem přes hrud, což přimělo Yian-nise... Zephyra... aby si povšiml jejich plných ňader.

Vytáhla elegantní telefon, ale než stihla předložit důkazy, ozval se Petros: „Doufám, že nám předložíte opravdu pádné důkazy. Jak již řekl zde můj syn, na našem ostrově bývají až příliš často návštěvníci, kteří se rádi baví na náš účet.“

„Váš syn?“ zopakovala a ignorovala zbytek Petrosových slov. Pak její pohled sklouzl k Yiannisovi a zavrtěla hlavou. „To přece není tvůj otec.“

Zmocnilo se ho přání zjistit toho o sobě co nejvíc. O svém životě, o tom, kdo je. Málem ji už chtěl požádat, aby mu řekla všechno, co o něm ví.

Petros ale nad jejími slovy odmítavě mávl rukou „Je to můj syn ve všech ohledech, na kterých záleží. A nyní, pokud laskavě dovolíte, bychom pokračovali v obřadu. Pokud nám tedy opravdu nejste schopná ukázat nějaký opravdu rozhodující důkaz?“

Ženin pohled se z Petrose přesunul opět přímo na něj. Pak zapnula telefon.

Pozoroval, jak její prsty létají přes obrazovku. „Nemám signál!“

Usmál se, aby skryl spalující zklamání. „K přístupu k fotografiím v telefonu přece nepotřebujete internet, slečno Diamandisová. Nebo snad chcete říct, že nemáte v mobilu ani jednu jedinou naši společnou fotku?“ řekl jí posměšně.

„Jsem *paní* Diamandisová. Nebo slečna Callahanová, pokud trváte na slečně,“ řekla a dál se snažila hledat v telefonu.

„Nicméně,“ namítl Yiannis, „pokud jsem to správně pochopil, žádnou naši společnou fotografii v mobilu nemáte. V tom případě, jak již řekl Petros, musíme dokončit svatební obřad. A vy už byste mohla konečně přiznat, že jste se s přáteli na party vsadili a tak jste sem vtrhla, abyste se mohla pobavit,“ řekl a nedokázal se přitom ovládnout, aby pohledem opět nepřejel odshora dolů její postavu v lesklých minišatech. Při delším pohledu na její nádherně dlouhé odhalené nohy nasucho polkl. „Ale nemějte obavy. Nechám vás v klidu odejít hned, jakmile se nám omluvíte.“

Zvedla vzdorovitě bradu a v očích se jí ukázaly modrozelené záblesky. „A co když ne?“

Několik svatebčanů, těch, již rozuměli anglicky, se slyšitelně s údivem nadechlo, protože v jejím hlase nešlo přeslechnout výsměšný tón.